

COMUNICAT DE PRESĂ nr. 76/24

Luxemburg, 30 aprilie 2024

Hotărârea Curții pronunțată în cauza C-178/22 | Procura della Repubblica presso il Tribunale di Bolzano

Viața privată și urmărirea penală a unor infracțiuni grave: instanța însărcinată cu autorizarea accesului la înregistrări ale convorbirilor telefonice pentru identificarea autorilor unei infracțiuni, pentru a cărei urmărire penală legea națională prevede un astfel de acces, trebuie să fie abilitată să respingă sau să restrângă acest acces

Potrivit legii italiene, infracțiunea de furt calificat face parte dintre infracțiunile care justifică obținerea unor înregistrări ale convorbirilor telefonice de la un furnizor de servicii de comunicații electronice cu autorizarea prealabilă a unei instanțe. Curtea de Justiție apreciază că accesul la astfel de înregistrări poate fi acordat numai la datele unor persoane suspectate de a fi implicate într-o infracțiune gravă și precizează că revine statelor membre sarcina de a defini „infracțiunile grave”. Cu toate acestea, instanța însărcinată cu autorizarea acestui acces trebuie să fie abilitată să respingă sau să restrângă accesul menționat atunci când constată că ingerința în drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal cauzată de accesul menționat este gravă, în condițiile în care este evident că infracțiunea în cauză nu este gravă având în vedere condițiile societale care prevalează în statul membru în cauză.

În cadrul unei anchete penale privind furtul calificat a două telefoane mobile, ministerul public din Bolzano (Italia) solicită instanței italiene autorizația de a colecta de la toate companiile telefonice înregistrările convorbirilor telefonice ale aparatelor furate pentru a putea identifica vinovații furtului. Instanța italiană are îndoieli cu privire la compatibilitatea legii italiene, pe care se întemeiază această cerere, cu Directiva Uniunii Europene asupra confidențialității și comunicațiilor electronice¹, pentru motivul că această lege ar viza urmărirea penală a infracțiunilor care cauzează o tulburare socială limitată, care nu justifică o ingerință gravă în drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal, și că instanțele italiene nu ar dispune de nicio marjă de apreciere în ceea ce privește gravitatea concretă a infracțiunii în cauză.

În hotărârea sa, Curtea decide că ingerința în aceste drepturi fundamentale cauzată de accesul la înregistrări ale convorbirilor telefonice este susceptibilă să fie calificată drept gravă și confirmă că un asemenea acces nu poate fi acordat decât la datele unor persoane suspectate de a fi implicate într-o infracțiune gravă. Ea precizează că este de competența statelor membre să definească „infracțiunile grave” în sensul aplicării directivei în cauză. Astfel, legislația penală este de competența statelor membre în măsura în care Uniunea nu a legiferat în materie.

Cu toate acestea, statele membre nu pot denatura noțiunea menționată și, prin extensie, noțiunea de „criminalitate gravă”, incluzând în aceasta infracțiuni care nu sunt vădit grave, având în vedere condițiile societale ale statului membru în cauză, chiar în condițiile în care legiuitorul acestui stat membru a prevăzut sancționarea lor cu o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin trei ani. Curtea precizează, în această privință, că un prag stabilit prin referire la o astfel de pedeapsă nu este, în această privință, excesiv de scăzut. Pe de altă parte, stabilirea unui prag de la care pedeapsa cu închisoarea cu care se sancționează infracțiunea justifică calificarea acesteia drept

infracțiune gravă nu este în mod necesar contrară principiului proporționalității.

Pentru a verifica în special lipsa unei denaturări a noțiunii de „criminalitate gravă”, este totuși esențial ca, atunci când accesul la datele păstrate presupune riscul unei ingerințe grave în drepturile fundamentale ale persoanei vizate, acest acces să fie condiționat de un control prealabil efectuat fie de o instanță, fie de o entitate administrativă independentă.

În plus, instanța judecătorească sau entitatea administrativă independentă care efectuează acest control prealabil trebuie să fie abilitată să respingă sau să restrângă acest acces atunci când constată că ingerința în drepturile fundamentale este gravă, în condițiile în care este evident că infracțiunea în cauză nu se încadrează efectiv în criminalitatea gravă având în vedere condițiile societale care prevalează în statul membru în cauză. Astfel, aceasta trebuie să fie în măsură să asigure un just echilibru între nevoile anchetei și drepturile fundamentale la respectarea vieții private și la protecția datelor cu caracter personal.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 5536

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

Rămâneți conectați!

¹ [Directiva 2002/58/CE](#) a Parlamentului European și a Consiliului din 12 iulie 2002 privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice.